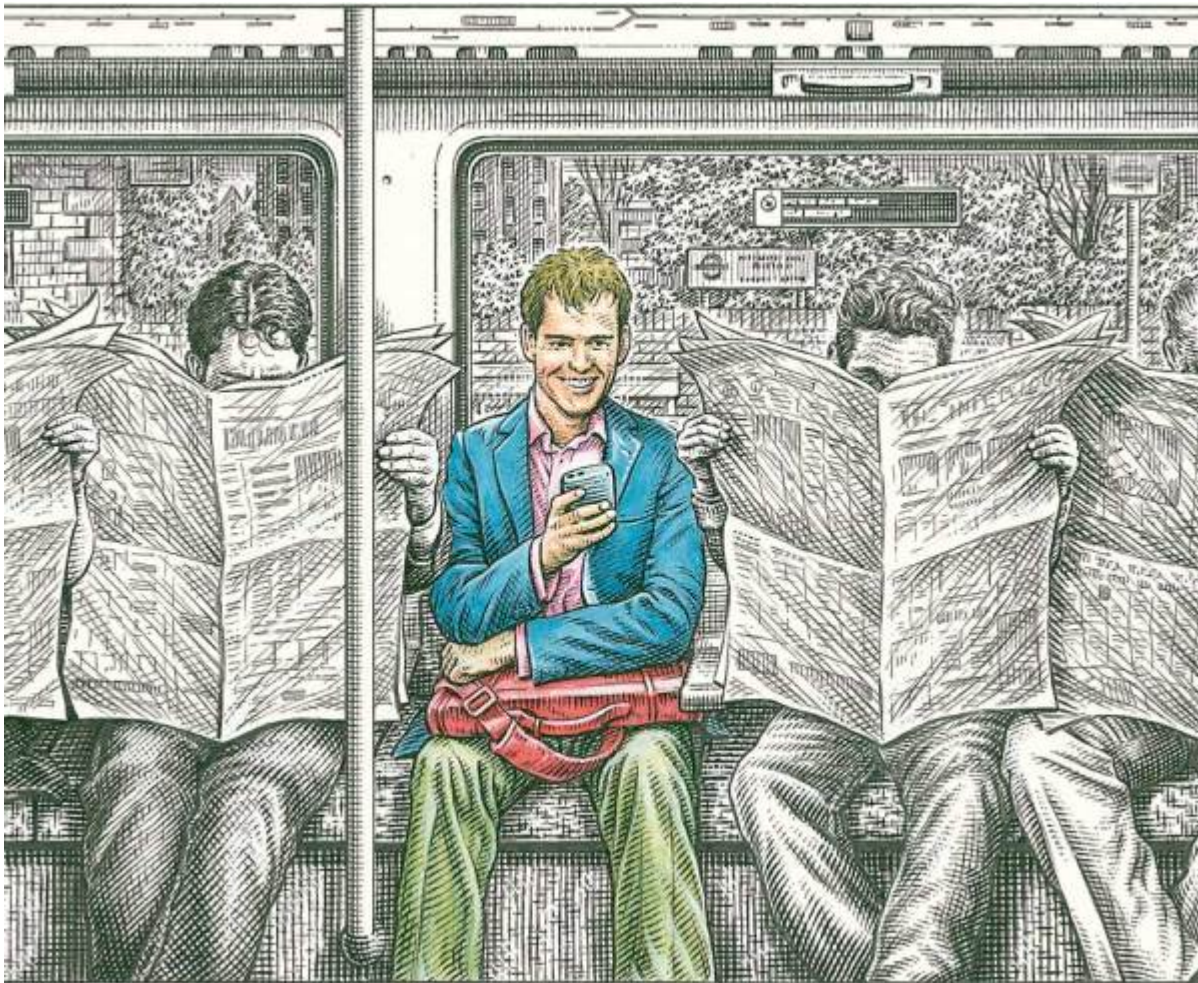

Να δώσουμε στους νέους ελπίδα και πρότυπα

/ Γενικά

Τα γεγονότα που συγκλόνισαν την ελληνική κοινωνία κατά το μήνα Δεκέμβριο του 2008, έχουν διάφορες πτυχές και ερμηνείες, πολιτικές, κοινωνικές, αστυνομικές, δικαστικές κ.λπ. Προσωπικά ξεχωρίζω, όπως κάνουν και οι περισσότεροι συμπολίτες μας, την πλειοψηφία των νέων που αγωνιούν και διαμαρτύρονται, από την μειοψηφία, η οποία καταστρέφει και ασκεί άλογη βία. Ο προβληματισμός δεν είναι καινούργιος. Εδώ και αρκετά χρόνια παρακολουθούμε ανήσυχοι τις καταλήψεις σχολείων, την απαξίωση των πτυχίων, την υποβάθμιση της γλώσσας μας, την έλλειψη αξιών και προτύπων σε μεγάλο τμήμα των νέων μας, την απομόνωση των παιδιών μας μπροστά στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, την στροφή πολλών αγοριών και κοριτσιών στα ναρκωτικά. Η εύκολη λύση είναι να τους καταδικάσουμε όλους επιρρίπτοντας κάθε ευθύνη στη νέα γενιά και απαλλάσσοντας αυτάρεσκα εμάς τους μεγαλύτερους. Όμως, όχι, αυτή η μέθοδος οδηγεί σε αδιέξοδο. Πρέπει να αναζητήσουμε και τις δικές μας ευθύνες.

Των πολιτικών, των γονέων, των εκπαιδευτικών, των δημοσιογράφων, των

«ανθρώπων του πνεύματος». Να αναρωτηθούμε ποιά παιδεία και ποιά πρότυπα καλλιεργήσαμε κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Επί πολλούς αιώνες η παιδεία βασιζόταν στο ερώτημα: Τί άνθρωπο θέλουμε να πλάσουμε; Τί χαρακτήρα θέλουμε να διαμορφώσουμε; Η προσπάθεια όλων των υπευθύνων από την Αρχαιότητα μέχρι προσφάτως ήταν να «μορφώσουμε», δηλαδή να διαμορφώσουμε ήθος μέσω των γνώσεων. [\(περισσότερα...\)](#)